

Número de

CORPUS

L'ESQUELLA DE LA TORRRATXA

Vapors TAYÁ

LINIES REGULARS DE PASSATGERS

Per a Havana i New Orleans sortirà, el 25 d'aquest mes, el magnífic trasatlàntic

ROGER DE LLURIA

Admetent passatge en 1.ª, 2.ª i 3.ª classe

Esmerat servei.-«Diner Concert».-Bar.-Perruqueria.-Il·luminació elèctrica.-Telegrafia sense fils
Servei bisetmanal entre Barcelona i Gènova per vapors rapidíssims de gran luxe

Per a passatges dirigir-se a les oficines

FILLS DE JOSEP TAYÁ, S. en C.

Josep A. Clavé, 2 Telèfons 841-A., 3026-A., 5506-A., 5507-A.

BLOKS NOTES BAZAR de la UNION
a DEU céntims Unió, 3-BARCELONA

Antoni López
Impressor

Impressions comercials
Treballs de totes menes

Olm, 8, interior
Telèfon 4115 A

**CALÇATS FINS
I ECONÒMICS
DE TOTA MENA**

LA FRANCO ESPAÑOLA
ESCUDILLERS, 25
BARCELONA

BLOKS NOTES BAZAR de la UNION
a DEU céntims Unió, 3-BARCELONA

CAÇADORS!

Les millors espadenyes
més ben construïdes,
sòlides i còmodes, per a caça,
camp i tennis, són les que fabrica la casa

BORNAS Hospital, 24, ent.
BARCELONA

Vendes al engròs i a la menuda-Expedicions a províncies

EDEN CONCERT

COMTE DEL ASSALT, 12

:: TELÉFON NÚM. 3332 A. ::

MUSIC-HALL DE PRIMER ORDRE - Tots els dies grans espectacles a les 3 1/2 tarda i a les 9 1/2 nit

ÉXIT DE LA GENIAL CANÇONETISTA GIPRI MARTIN

Tintes bones calitats

UNIÓ, NUM. 3

Bazar DE LA Unión

Utills per a escriptori

BARCELONA

LO MILLOR DE LES PROCESSIONS

Les balconades florides

≡CRONICA≡

El pa que Déu-n'hi-dó

UN llegidor ens escriu: «¡Abundàncies! Dieu que estem rodejats de abundàncies i ens manca el nostre pa de cada dia!» Certament ens mancà un dia el pa, però és que era necessari aquest mancament per a que no oblidessim que és el pa el sagrat aliment dels homes.

D'una cosa un no té una completa sensació de lo que val o s'estima, fins que ens falta. Així la mare, així la salut, així els diners. An el pa no li otorgavem cap importància, i ens el menjavem amb la mateixa indiferència que els ocells les seves besses de cada dia. En va

el catolicisme ens recordava és el pa el símbol del cos de Jesús, i el poble posava en el pa tota la representació dels seus drets. Nosaltres l'ingeriem banalment, i sols algun vell capellà, sabia donar-li valor repetint a cada menjar el *Benedicite*. I ara el pa s'ha venjat de la nostra indiferència.

La revenja ha estat tan completa que ha tingut lloc en un dia destinat precisament a les abundàncies pàniques, el dia de Sant Antoni. No són precisament els sants, ni les santes, el meu fort, i pot-ser confondre lamentablement els Sants Antonis, però de totes maneres un Sant Antoni és el patró del pa donat gratuït als pobres en memòria de la llegenda. Sant Antoni era aquell mortal benaventurat al qual un ocell li portava el pa cotidià. Per lo vist els sants no són un model de laboriositat. A Sant Isidre li llauraven els angels la terra que havia de veure els blats futurs; a Sant Antoni, li portaven el pa. Indubtablement en el calendari catòlic hi deu figurar algun altre sant segador al que els angels li sostenien la falç. I bé, precisament en el dia dedicat al sant que tenia el pa gra-

tis i portat a casa, aquest no apareix en la nostra taula. Un càstic del cel que així ens feu enyorar lo que ingeriem indiferentment com si no fos el més gentil present de la terra.

Haviem oblidat el valor del pa i la fraternitat del pa. Tota la religió i la moral sense religió ens empenyien a guanyar-nos el pa i a compartir-lo, més nosaltres ho guanyavem tot, la carn, els peixos, la indumentària el be-

nestar, menys el pa que no hi comptava en la nostra vida. En quant a compartir-lo, donant un llonguet a l'amic o al vehí, fora injúria o rebaixament. I el pa ha estat compartit. Tots semblavem una mica pobres, i estavem disposats fins a captar. Una lliura enviada a una casa constituí un exquisit present, i un panet valia per un plat meravellós. Així Barcelona sentí un dia la fraternitat humana.

Després han tornat les daurades barres, els llonguets joguines, el de Viena, que també sembla d'opereta, el pa de tres lliures solemne. L'hem menjat gustosament, plens de fervor el nou pa blanc, i hem repetit els versos d'En Pijoan:

¿De l'amargura d'aquells pans tristos
qui en fa memòria? Ningú els ha vistos;
ja són passats!

Amic llegidor: Un dia sense pa també és abundància, perquè aleshores en lloc de mastegar-lo l'estimem i el portem en el cor enlloc del ventrell. Quan torna, el saboregem com si en lloc de farina dolenta fos un pa de mel.

PARADOX

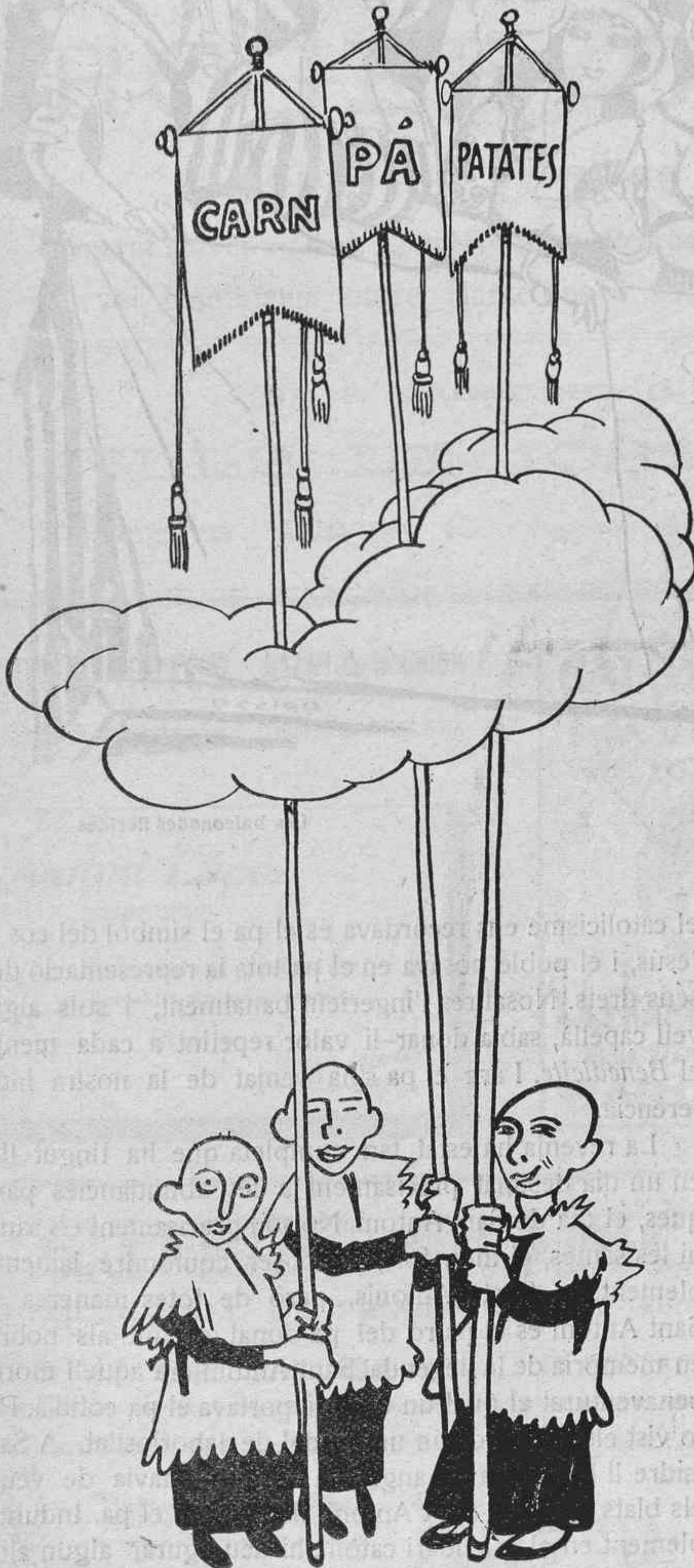

MUNICIPALESCA

Molt soroll de boixets...

Enguany, com era d'esperar donats els procediments dels grupus que integren el Consistori, s'ha repetit en pública sessió la comèdia consistent en escatir si toca o no a l'Ajuntament assistir a la processó del Corpus. Amb tal motiu, que fa riure ja als més excèptics i desenganyats, hi ha hagut al saló del Consistori, l'avalot de les grans solemnitats; la cridòria i les imprecacions estereotipades per a casos de la mena del que ens ocupa. Aquest cop, però, han volgut els regidors esquerrans tallar el debat amb un cop d'efecte. Una retirada, que si no altra cosa, tingué la virtut d'evitar la perllongació d'un debat que ha arribat altres vegades a les tantes de la matinada, sense que per això deixés coalició de les dretes de sortir-ne amb la seva. Sinó altre ventatja haurà esta!viat la ciutat, en el present any de gràcia, les pessetes que en llum havien d'invertir-se.

El senyor Durán i Ventosa, cap de l'agrupament de dreta, que té dit la repulsió i el fàstic que li produeix el parlar del preu de la carn i les patates, acostuma en ocasió de solemnitats com la que ahir celebrà l'església, a treure el Sant Crist gros. A menaçar l'enemic amb tots els mals de l'infern. A jugar-se, per a que deixin de circular els cotxes si és dijous sant, que se penjin els domassos, essent al Corpus, el tot pel tot. De l'ardidesa emplejada en ocasions consemblants, de la sinceritat i el joc que posa en les paraules, ne respon el fet de que acabi sempre per a dur l'aigua al seu molí. De que siguin aquestes les úniques qüestions en que acaba l'enemic per a jurar de debó i públicament la constitució.

ELS GANFARONS

EL PORRER

—Senyors, jo ja ho tinc pensat:
 Si En Maura no fa bon dat
 i ens dóna la gran camorra...
 bon cop de porra!

Si en tots els assumptes municipals hagués usat el senyor Durán i Ventosa de la mateixa entesa, si s'hagués infundit a la oposició de la «Lliga» els graus d'energia i d'acometivitat que al debatre aquests aspectes nimis de l'acció regidoresca, no haurien sigut moltes de les coses que avui som a lamentar.

I bona part de les que haguessin sigut, haurien sigut d'un modo diferent.

JUST

A cau d'orella

El baró-watman

O sigui el baró Jordi de Rothschild. O sigui el baró que ha conduït l'auto públic de Passy a la Borsa, durant la vaga de transports, a París.

Els aristòcrates parisencs han imitat—no, imitat, no; coincidit—amb els nostres «niños bien», posant-se a la disposició de les autoritats. I així una comtesa de Villestreya ha fet de revisora en el metropolità, i el baró Jordi de Rothschild de xòfer. Oh, no gaire! Unes hores. I encara al senyor de Rothschild li fou assignat el trajecte, que començava a Passy, barri aristòcrata, i finia a la Borsa. Hem de confessar que les autoritats franceses no es prenen gaire en serio a aquests aristòcrates esquirols.

Admirablement. En els nous temps els darrers seran els primers i els primers seran els darrers. Si nosaltres fóssim aristòcrates no ens mouríem de casa, perquè, revisant bitllets o conduint autos, fan ja, encara que temporalment, la cosa desitjada pels obrers, convertint la vaga en una anticipació de la Social.

En la passada vaga, la nostra portera ens participà, tota commoguda, que un senyoret havia recollit les escombraries.

—Havia d'ésser el marquès de Vilanova i Geltrú—li diguérem. I ella respongué:

—Potser sí, però no ho farà sinó un parell de dies.

Impost sobre utilitats

Això que l'Alba no va aconseguir ho està aplicant el poble. Al·ludim a l'impost sobre beneficis de guerra. Els naviers, els miners, els comerciants, volen adquirir per llurs cabals un títol honorífic i pretenen ésser diputats o senadors comprant districtes. Després de les eleccions a Corts han vingut les senatorials; després vindran les provincials. I les caixes aniran rajant, rajant, subjectes a l'impost electoral.

La Unió Monàrquica Nacional es vessa damunt de Catalunya com un nou corn de l'abundància. Els diners

ELS DE LA MONÀRQUICA

Tots tiessos i arrogants,
ara passen, ara passen;
tots tiessos i arrogants
ara passen els gegants.

dels rics monàrquics van al poble. Quan han contat a En Vinaixa la disbauxa metàl·lica de la Unió Monàrquica, ha dit, pintorescament i exacte:

—Cavallers, això és una desamortització.

En Junoy, cadet

Les nostres joves guàrdies artístiques estan commogudes. En Josep M. Junoy, després d'ésser catòlic i monàrquic, es fa classicista, que és gairebé fer-se acadèmic. A cada moment canvia d'idees. Millor—pot respondre En Junoy com l'Unamuno—; senyal que en tinc moltes.

Però, a poc a poc, el secret d'En Junoy s'extén. En Junoy és monàrquic, però a França; pondera el classicisme, però romànticament, i creu amb en Picasso, encara que d'amagat. En quant al seu catolicisme, un íntim amic seu ens el descobreix:

—De catòlic, sí, ja ho és, i pràcticament. Solament que per a ell el Crist era una persona de mal gust.

A la fleca

- Diastre, Antònia, ja són aquí? Això és matinejar.
 —Sí, bada...
 —Que en tenim moltes davant?
 —Compteu-les.
 —Perdria el compte i tot per menjar màstic...
 —En això teniu raó. Me temo que el millor dia se'ns enganxaran els budells per dintre.
 —Vol dir que d'això no'n podrà sortir una epidèmia de «miserere».
 —Què és això?
 —Aquesta malura que quan la tenen els senyors se'n diu l'apendicitis. L'hi han canviat el nom perquè la gent no sàpiga que treuen femta per la boca.
 —Uix! I com se cura això?
 —Els pobres menjant cireres amb pinyols i tot.
 —I fugir! I sinó hi han cireres?
 —Menjant olives que no sien farcides. D'això n'hi ha tot l'any.
 —I perquè diu que els pobres se tenen que empassar els pinyols?
 —Perquè els rics s'ho guareixen a còpia de perdigons. Però això és una menja molt cara, el plom està pels núvols com el brenar per Sant Miquel.
 —I com obren aquests extrany medicaments?
 —Mireu: Quan en els budells s'hi fa o com ara s'hi posa màstic queden enganxats i no deixen passar lo que

els hi llença el païdor, i no podent passar se podreix i torna al ventrell, i d'allí no podent sortir per baix surt per dalt i hom se mor de fàstic.

—Trobo que per a morir-se de fàstic no es necessita empassar-se aquest pa, flairant-lo n'hi ha prou. Però tornant a lo que dèiem com obren els pinyols i els perdigons?

—Com els corcs en la fusta i la barrina en els taps i les males llengües en les reputacions d'altri, furguen, furguen i foraden.

—Ara ho entenc, però podia parlar clar; ja sap que sóc casada.

—Calleu, que hi ha roba estesa.

—Ja obren, ja obren!

—A dintre!

—Poc a poc! Ordre!

Catacrinc..!

—Mà, s'ha trencat un vidre.

(La fornera furiosa).

—Poques vergonyes! Nois, tanqueu la porta.

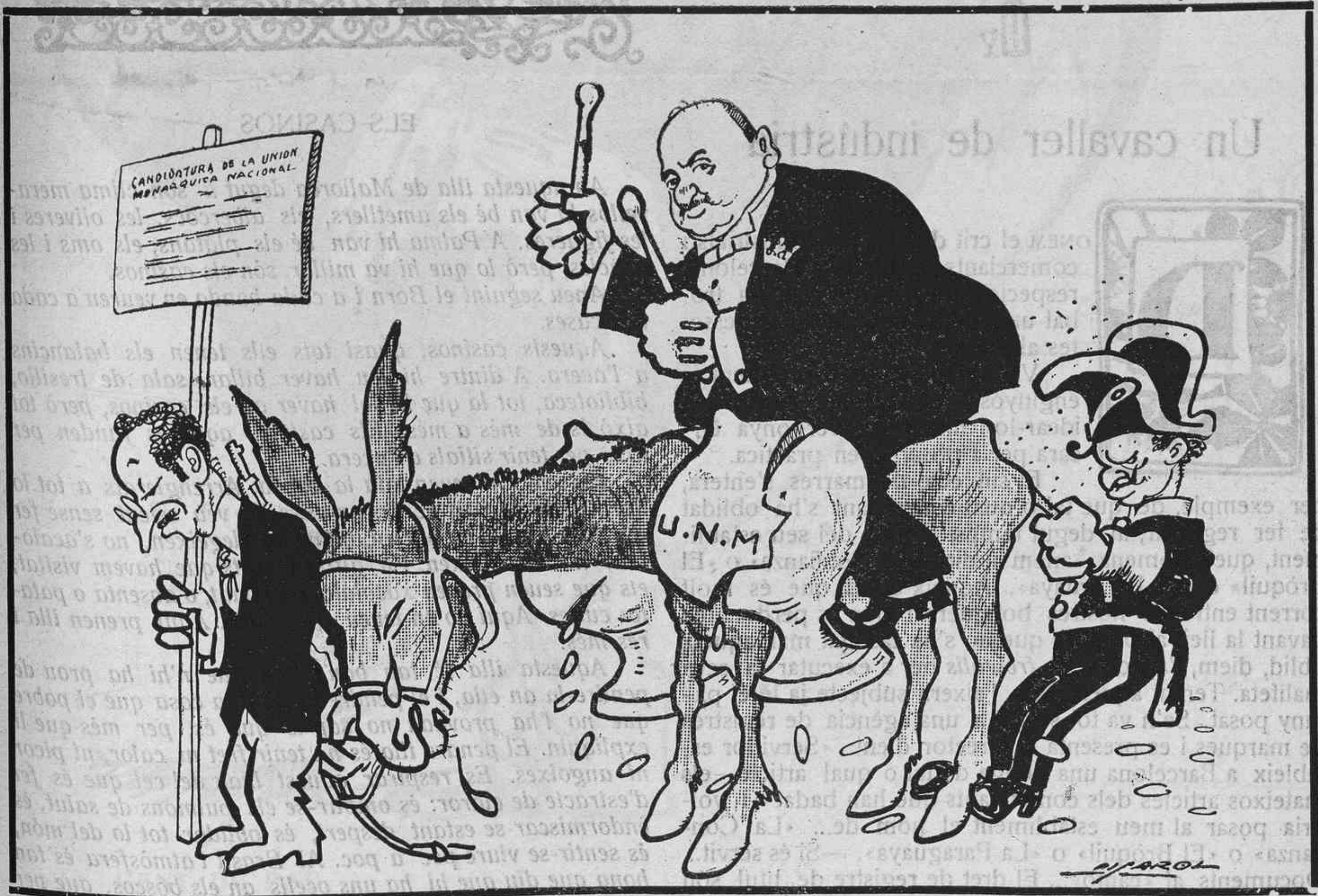
(El chor).

—Volem pa! volem pa!

—Mengeu vidre.

—Lladre! Calem foc! Matem-la!

(La fornera).

LES TRAMPES D'ENQUANY

—Nois obriu, però que tinguin modos i no facin trencadissa. Veiam mestressa quants en voleu?

—Tres de sis lliures.

—Quants són a casa vostra?

—Vint i el marit.

—Que sou una conilla?

—Sóc una dispesera.

—Així tingui i felicitats que amb divuit lliures d'aquesta pasta calenta no tindrà de cansar-se gaire en comprar carn per a els llogaters. Ja quedaran tips. Descansi. El mal és que tiri tant per la beguda. S'ha de xupar molt amb vinassa.

—Perdi cuidado, són aiguaders.

—Pobrets, ara si que els veig mal.

—Perquè?

—Aquest pa on el veu quan sent l'aigua, fa bollida com la cal.

—Que es fumin.

* * *

—Mireu la bandarra!

—I tal, tres pans de sis lliures.

—Som vint.

—Mengeu borregos.

—Socor...!

(Un guàrdia).

—Respecteu la «propiedad» senyores.

Un cavaller de indústria

ONEM el crit d'alerta als industrials i comerciants establerts a Barcelona, respecte a un *frescalis* que ha trobat un sistema nou de timar pessetes al pròxim.

Val a dir que el procediment és enginyós, i es necessita barra per a idear-lo i més poca vergonya encara per a posar-lo en pràctica.

El subjecte de marres s'entera, per exemple, de que tal o qual comerciant s'ha oblidat de fer registrar, al degut temps, el títol del seu establiment, que's nomena —anem al dir— «La Confianza» o «El Bròquil» o «La Paraguaya». Aqueix oblid, que és molt corrent entre els nostres botiguers i que és perdonable davant la llei, al punt de que no s'ha castigat mai; aqueix oblid, diem, l'aprofita el *frescalis* per a executar la seva malifeta. Tenint aqueix dato, l'aixerit subjecte ja té el parany posat. Se'n va tot seguit a una agència de registres de marques i es presenta al director dient: «Servidor estableix a Barcelona una botiga de tal o qual article—els mateixos articles dels comerciants que han badat—i voldria posar al meu establiment el nom de... «La Confianza» o «El Bròquil» o «La Paraguaya». —Si és servit... Documents al «canto»... El dret de registre de títol són quaranta pessetes?... Allà van!...»

Fet aquest altre pas ja ho té tot. Se'n va immediata-

ment a trobar al veritable amo d'una d'aquelles botigues i li diu:

—Senyor meu, haurà de canviar el rètol de la façana.

—Com s'entén!... Si jo l'he acreditat!... Si fa trenta anys que el porta... Si tothom sap que aquí és «La Confianza»... etcètera...

—Oh, bé!... Què m'explica!... Jo el tinc legalitzat, veu? Aquest títol és meu i ben meu.

—I doncs com ho havem d'arreglar?—fa el botiguier amb un pam de boca oberta.

I aquesta és la mare dels ous...

L'arreglo és molt senzill... Consisteix en el pagament immediat al *frescalis*, per part del comerciant, d'una quantitat que varia entre dos mil i deu mil pessetes, segons la matèria explotable que hi vegi el novíssim cavaller de indústria... i de comerç.

Per ell han estat enganyats ja alguns amos d'establiment de Barcelona. I d'ell hauria sigut víctima el propietari de la «Librería Española», don Antoni López, si no arriba a vetllar a temps.

Recomanem, doncs, a comerciants i industrials, se facin legalitzar els títols en el *Registro de marca comercial*, si no volen rebre... del carpó.

ELS CASINOS

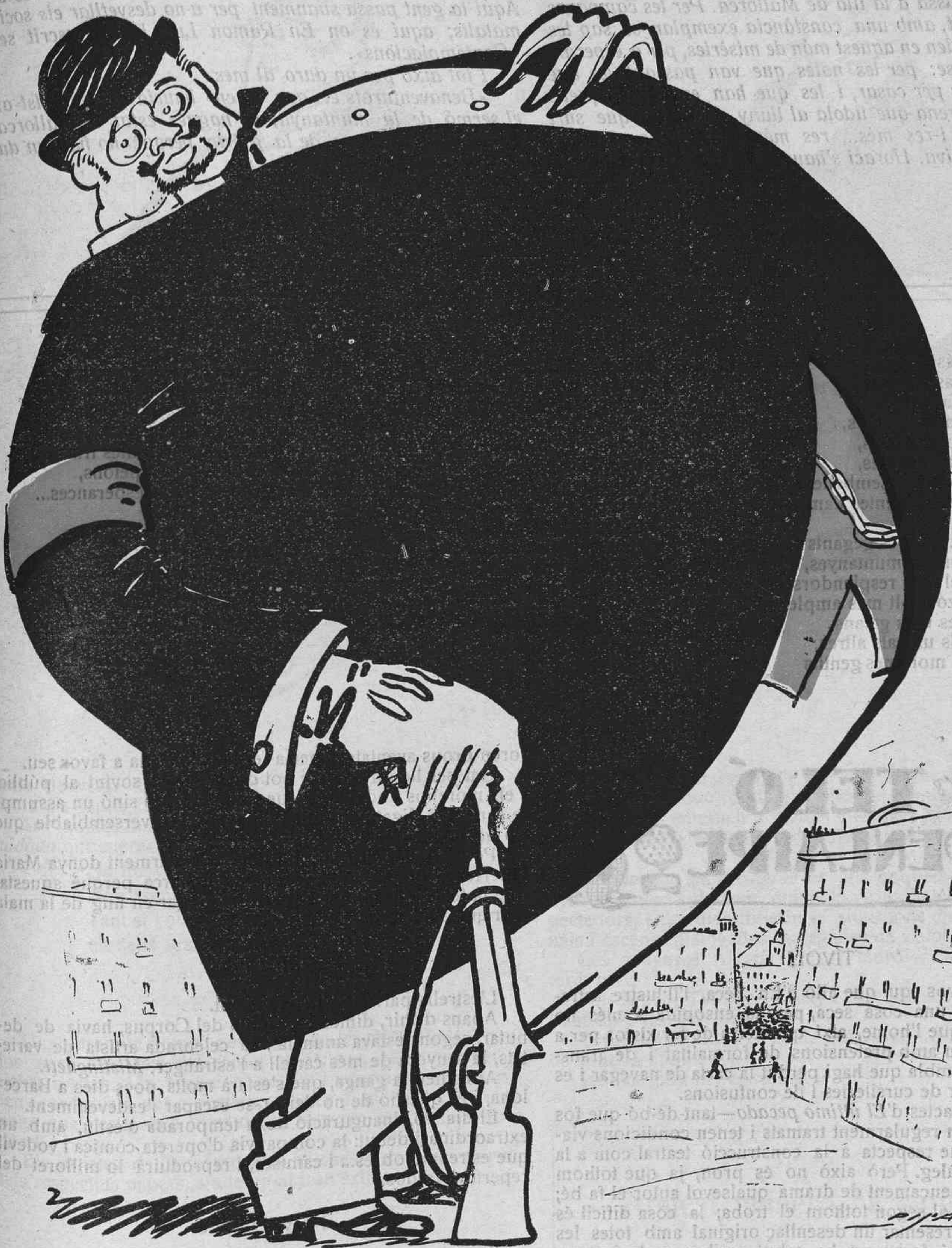
An aquesta illa de Mallorca degut a son clima meravellós hi van bé els ametllers, els albercocs, les oliveres i les figueres. A Palma hi van bé els plàtans, els oms i les acàcies, però lo que hi va millor són els casinos.

Aneu seguint el Born i a cada banda en veureu a cada dos cases.

Aquests casinos, quasi tots ells tenen els balancins a l'acera. A dintre hi deu haver billar, sala de tresillo, biblioteca, tot lo que hi sol haver an els casinos, però tot això és de més a més. Els casinos, aquí, es funden per això per tenir sitials a l'acera

Els socis hi seuen tota la tarda. Arrenglerats a tot lo llarg de la façana de les cases, se'ls veu seient sense fer res més. Quasi no parlen, quasi no llegeixen, no s'acaloren, no discuteixen. En altres ciutats que havem visitat, els que seuen prenen xocolata, o vermut, o absenta o patates cuites. Aquí no en tenen necessitat. Aquí prenen illa i res més.

Aquesta illa té tan bon clima que n'hi ha prou de pendre-la an ella, i el pendre-la és una cosa que el pobre que no l'ha provada no sap lo que és, per més que li expliquin. El pendre illa és no tenir fret ni calor, ni picor ni angoixes. Es respirar aquest blau del cel que és fet d'extracte de claror: és omplir-se els pulmons de salut, és endormiscar-se estant despert, és oblidar tot lo del món, és sentir-se viure poc a poc. Al Brasil l'atmosfera és tan bona que diu que hi ha uns ocells an els boscos, que per viure bé sols fan una cosa, obrir la boca i anar respirant. Els socis de tots aquests casinos, ni la boca tenen d'obrir.

GENT DE PAU

- Si nosaltres hi haguéssim sigut, d'altre modo hauria anat aquell cèlebre Corpus de 1640.

El benestar d'aquesta terra entra per tots els sentits. N'hi ha prou de seure unes quantes hores (i ho sabem per experiència) i un queda com auto-corrès. Unes quantes setmanes de Born maten totes les neurastènies.

Perquè des d'aquí sense consultar, se sap lo més important que passa a la illa de Mallorca. Per les campanes que van tocant, amb una constància exemplar, se sap les hores que queden en aquest món de misèries, per a esperar-les gronxant-se; per les noies que van passant les que encara queden per casar, i les que han enviduat aquells dies; per la sirena que udola al lluny, el vaixell que surt aquella tarde, i res més... res més val la pena. La pau aquí és definitiva. Horaci s'hauria fet soci d'un d'aquests

casinos de seure, i Fra Lluís hi hauria fet estada gaudint «la descansada vida».

Aquí els cotxes no fan remor (sembla que vagin de puntetes). Aquí els carros semblen dur sabates per a no pertorbar els seients; el sol és frescal i l'ombra és tèbia. Aquí la gent passa suaument per a no desvetllar els socis malalts; aquí és on En Ramon Lull hauria escrit ses «Contemplacions».

I tot això per un duro al mes.

«Benaventurats els que seuen» hauria dit Jesucrist an el sermó de la muntanya, si hagués estat a Mallorca. D'ells serà el regne de la glòria perquè no hauran dut pressa a arribar-hi. — XARAU

SANT JOAN

Sant Joan és festa gran
i és diada assenyalada;
és una festa d'amors
plena de cants i rialles,
una festa tot perfums,
i promeses i besades,
que el sol de juny embelleix
i arbor amb ardentes flames.

Al voltant dels focs gegants
s'abrillanten les muntanyes,
cobra el cel més resplendors
i és l'horitzó molt més ample.
Les fadrines i els galans
se miren els uns als altres,
i es troben molt més gentils

i arborats d'entusiasmes,
florint en sos cors ardents
unes ansies mai somniades.

Sant Joan té tot l'encís
d'una plena cobejança.
Sant Joan encén els cors
i porta amors i abraçades,
i a joves i a vells promet
les més belles recordances
que de goig fan estremir
amb il·lusions sublimades.

An aquesta festa gran,
de perfums i riallades,
de focs d'amor i cançons

i deliris i abraçades,
cada cor té un sol dalit,
cada amor una sola ànsia
que'ls encisa amb més ardor
i els ubriaga amb més frisança,
i els hi dóna més petons,
i els trasmet més esperances...

Sant Joan del bell amor,
popular, feliç, cantaire...
Sant Joan, per tot el món
fa més gran la nostra pàtria.

J. VIVES I BORRELL

TÍVOLI

Doncs heu-vos aquí que allò d'En Seca, l'il·lustre astracanista, resulta una cosa seca, pesada, ensopida a més no poder. Es veu que l'home, així que deixa de fer xistos per a dir-nos quelcom amb pretensions de formalitat i de transcendència, ja sembla que hagi perdut la carta de navegar i es pert en una mar de cursileries i de confusions.

Els primers actes d'*El último pecado*—tant-de-bó que fos el darrer!—estan regularment tramats i tenen condicions viables, tant pel que respecta a la construcció teatral com a la literatura del diàleg. Però això no és prou, ja que tothom sap que un començament de drama qualsevol autor el fa bé; un conflicte per al segon tothom el troba; la cosa difícil és descapdellar i presentar un desenllaç original amb totes les de la llei. I aquí és on no ha sabut arribar amb fortuna l'afortunat Muñoz Seca, l'autor que cobra més trimestres avui dia, però que els perdria aviat si continuava persistint en el conreu del gènere seriós, el qual no s'ha fet per a ell. Algun tipus ben observats i dues o tres escenes *verídiques* no

foren prou aventatges per a fer la balançada a favor seu.

Gat per llebra no se li pot donar massa sovint al públic; i els morenos s'adonaren que tot allò no és sinó un assumpte carrincló lligat per mitjà d'una acció inversemblable que no pot convèncer a ningú.

Per sort, els artistes, i molt particularment donya Maria Guerrero, donaren una empenta a la barca perquè aquesta, que ja feia aigües, no acabés de naufragar en mig de la mala mar que s'iniciava.

PRINCIPAL

L'estrella parisenca ja ha arribat.

Abans d'ahir, dimecres, vigília del Corpus, havia de debutar, segons estava anunciat, la celebrada artista de varietats, la senyora de més cartell a l'estranger, *Mistinguett*.

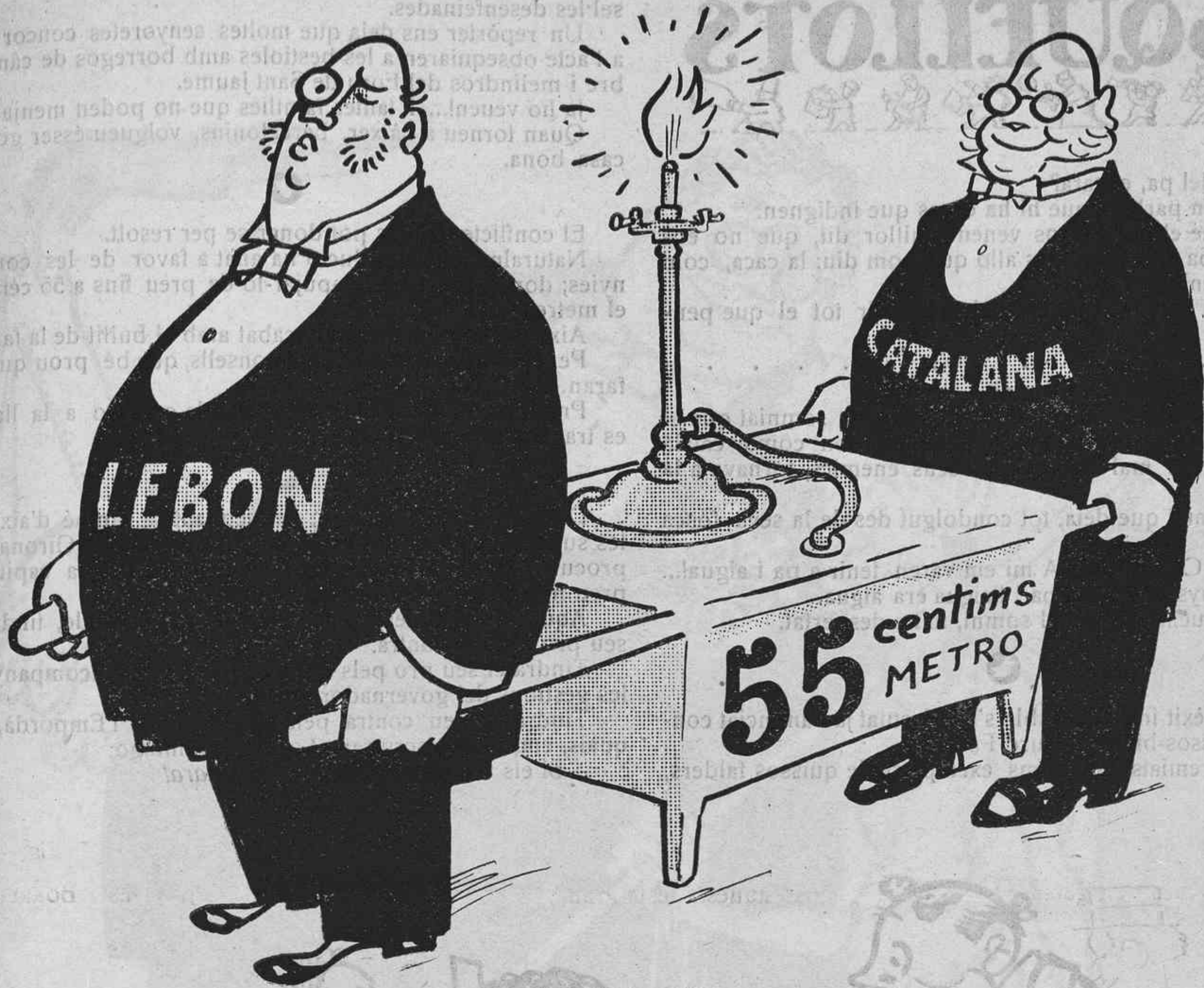
Aprofiteu la ganga, que s'estarà molts pocs dies a Barcelona, i és qüestió de no deixar-se escapar l'esdeveniment.

El dia 26, inauguració de la temporada d'estiu, amb un extraordinari debut: la companyia d'opereta còmica i vodevil que estrenarà obres... i camises, i reproduirà lo milloret del repertori verdós.

NOVEDADES

Segueix en augment la formidable campanya d'aquest teatre, un dels més favorecuts de l'actual temporada.

No arribem a temps encara per a parlar de l'estrena de *La venganza de don Mendo*, astracanada històrica d'En Muñoz Seca. Ha d'ésser cosa bona quan l'autor s'ha pres la mo-

EL CIRI PASQUAL

lèstia de venir de Madrid per a mostrar-nos la fesomia a l'hora d'arreplegar els llorers.

Ara només mancaria que no el cridessiñ. Però no hi ha *cuidado* que succeeixi.

No tingui por senyor Secas;

Don Muñoz, no tingui pò.

Tant si l'obreta és bona com dolenta,
els seus admiradors formen *legió*.

POLIORAMA

Una obra que donarà pessetes: *Las lágrimas de la Trini*; dos actes dels reis del sainet madrileny, els senyors Arniches i Abati. Un argument senzill i interessant, una acció ben aconduïda i, per a postres, un sens fi de xistos de bona mena que s'estalonen en el diàleg, sempre adequat, sempre aixerit i propi.

Els artistes de la companyia Vilches, ben possessionats dels respectius papers, ajudaren al bon èxit.

GOYA

Dues obres ens han donat en el terme de vuit dies i en ambdues s'ha descobert, principalment, la bona interpretació que donen a la comèdia els artistes de la companyia Thuiller. *La maestrilla* és una producció de caràcter sentimental

i d'argument inversemblable, però en la qual s'hi distingeixen tipus i escenes que resulten veritables estudis de psicologia. El públic s'hi enterneix a ratos, i a estones hi disfruta alegrement, mercès a les belleses del diàleg, que està escrit de mà mestra.

La casa de los milagros és una poqueta cosa dels senyors Paradas i Jiménez, que té la virtut de entretenir als espectadors, entre divertidíssimes situacions no massa originals i escenes dialogades carregades de xistos.

Les senyores Alverà, Palou, Muro i Sánchez Ariño molt bé.

I els senyor Thuillier, Isbert i Gonzálvez ajudant admirablement a les senyores.

Creguin que val la pena de anar a admirar els conjunts de aqueixa companyia.

Ho fan molt bé, cavallers!

Aquest número ha sigut re-
visat per la censura militar

ESQUELLOTS

Parlem del pa, encara?

No, no en parlem, que hi ha coses que indignen.

I com que el pa que ens venen—millor dit, que no ens venen—és pa de kaka..., és allò que hom diu: la caca, com més es remena més put.

Així com així, tampoc ens deixarien dir tot el que pensem.

Però els explicaré un somni.

Un somni que he tingut anit passada: He somniat que el cèlebre i malaurat comte d'Urgell, aquell bon comte català befat, escarnit i mal tractat pels seus enemics, tornava a la vida.

I he somniat que deia, tot condolgut des de la seva fosca cel·la:

—Pobra Catalunya!... A mi em varen tenir a pa i aigua!...

Però, al menys, el pa era pa i l'aigua era aigua.

I... catacruc!... Al bo del somni, m'he despertat.

Amb un èxit imponderable s'ha efectuat ja l'anunciat concurs de «gossos-bien» al Turó Fark.

Foren premiats bellíssims exemplars de quissos falders,

d'aquests que no es mouen mai d'entrecames de les damiselles desenfeinades.

Un repòrter ens deia que moltes senyoretetes concorrens a l'acte obsequiaren a les bestioles amb borregos de cân Llibre i melindros del Forn de Sant Jaume.

Ja ho veuen!... I tantes famílies que no poden menjar pa!

Quan torneu a nàixer, barcelonins, volgueu ésser gos de casa bona.

El conflicte del gas pot donar-se per resolt.

Naturalment, la resolució ha anat a favor de les companyies; doncs se tracta d'apujar-lo de preu fins a 55 cèntims el metre.

Així també podien haver acabat amb el bullit de la farina.

Però no cal que els donem consells, que bé prou que ho faran.

Precisament això és la cosa que, a la curta o a la llarga, es tractava de demostrar.

Don Martínez Domingo, preocupant-se també d'això de les subsistències, ha sol·licitat del governador de Girona que procuri que els ous de pagès s'enviïn a la nostra capital al preu màxim de 2'20 pessetes la dotzena.

Aquesia bona mesura dels ous, presa pel batlle, tindrà el seu pro i el seu contra.

Tindrà el seu pro pels barcelonins si l'èxit acompanya a les gestions del governador gironí.

Tindrà el seu contra pels pagesos de l'Empordà, els quals, empipats, escriuran al senyor Domingo:

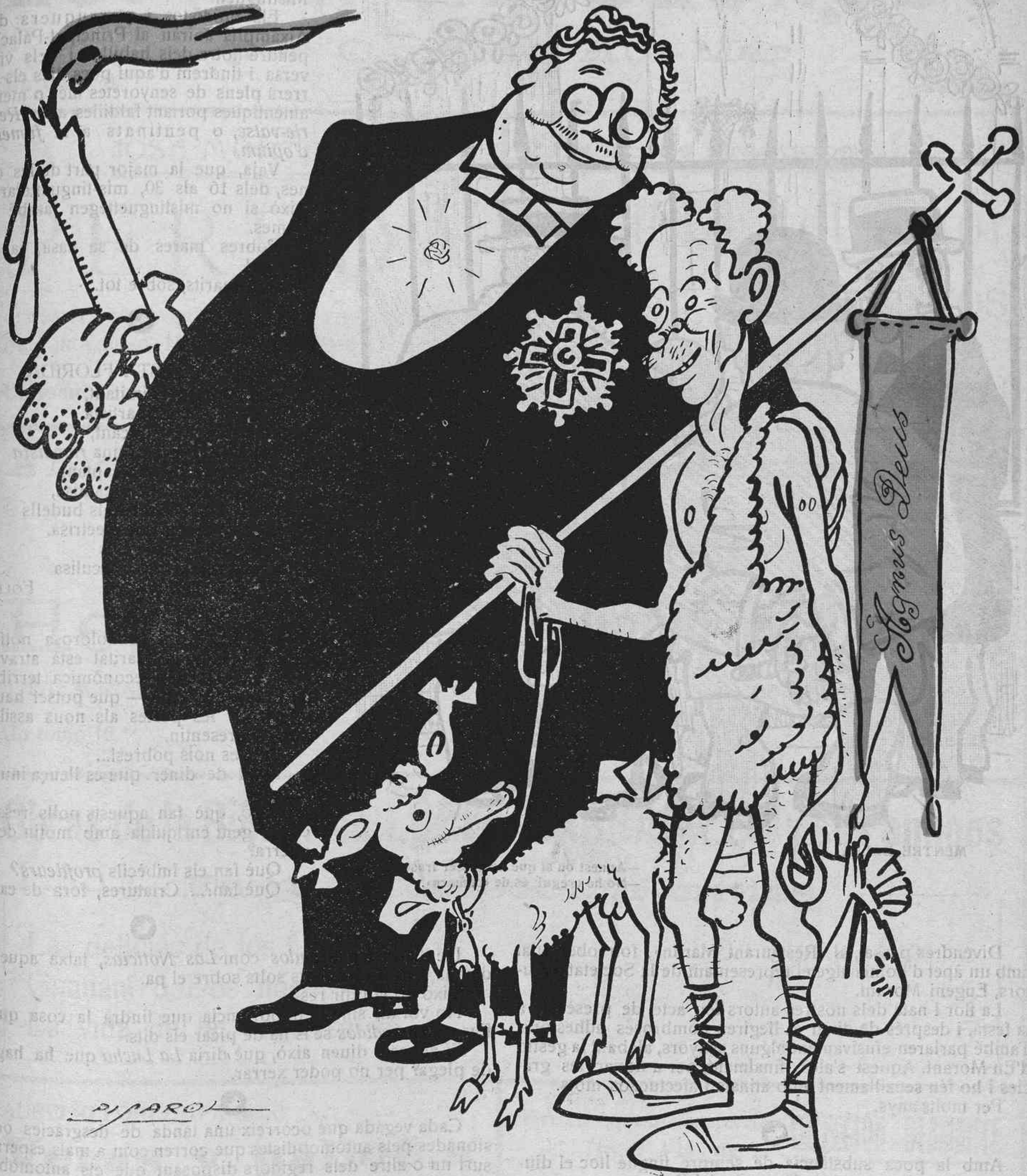
—Si els vol ferrats... vagi a la càmara!

AL CURS DE LA PROCESSÓ

—Vol uns quants paperets?

—Si són de 25, tiril!...

FAMILIA TRADICIONALISTA

—Pren paciència, noi; jo també hi vaig anar, i els teus fills també hi aniran, com si ho veiés.

MENTRE BALLA

—Aquest ou sí que deu ésser fresc!
—No ho cregui; és de «cámara».

Divendres passat, al «Restaurant Martín», fou obsequiat amb un àpet d'homenatge el representant de la Societat d'Autors, Eugeni Morant.

La flor i nata dels nostres autors féu acte de presència a la festa, i després de dinar es llegiren nombroses adhesions. També parlaren efusivament alguns senyors, alabant la gestió d'En Morant. Aquest s'alçà, finalment, per a donar les gràcies i ho féu senzillament amb atinats i afectuosos mots.

Per molts anys.

Amb la poca substància de sempre tingué lloc el diumenge passat la nomenada Romeria del Ram.

A remadetes, com galls dindis, pujaren els clericals al Tibidabo, i allí es celebrà la festa.

Un dels actes més solemniais fou la benedicció de Barcelona des del cim més alt de la muntanya.

Encara no som prou *beneits*, els barcelonins?
Ens treuen el pa de la boca i ningú protesta!...

De diaris tan *sesudos* com *Las Noticias*, tatxa aquests dies la censura bastants solts sobre el pa.

Això no vol dir res.

No vol dir sinó la importància que tindrà la cosa quan fins als *comedidos* se'ls ha de picar els dits.

Si aquests diuen això, què diria *La Lucha* que ha hagut de plegar per no poder xerrar.

Cada vegada que ocorreix una tanda de desgràcies ocasionades pels automobilistes que corren com a mals esperits, surt un o altre dels regidors disposant que els automòbils «han d'anar a marxa lenta».

No hi ha res a dir. Les bones mesures de civilitat ciutadana sempre són dignes d'aplaudir.

Tan sols hi trobem un petit defecte en aquestes sanes disposicions.

Que s'haurien de donar i fer executar abans, i no després, d'ocórrer les desgràcies.

Esperit d'imitació com ha sigut sempre Barcelona, sobre tot quan de modes exòtiques se tracta, ja veureu com transcendirà en el nostre femanisme la vinguda de la cèlebre estrella parisenca Mistinguett.

Els modistos i perruquers dels Aixamplis aniràn al Principal-Palace a pendre nostra dels habillés i dels viceversa i tindrem d'aquí pocs dies els carrers plens de senyorettes més o menys autèntiques portant faldilles a la *Reverie-valse*, o pentinats a la *fumeuse d'opium*.

Vaja, que la major part de les dones, dels 16 als 30, mis-tinguettejaren. Això si no mistinguettegen també els homes.

Pobres mares de sa casa, ja les planyo!

I als marits, sobre tot.

Va de vers!

DE LA FESTA FLORIDA

A Joan Robles imitant,
Anava una bella artista
Les solapes enflocant,
Qu'es el comble, una *rumbista*
Pels físics pobres captant.
Quan dança sense camisa,
Arriba a encendre els budells
Dels jovenets que electrissa.
Ella ja capta per ells
Després que'ls tuberculisa.

FOLLET

Un diari dóna la dolorosa notícia de què la Casa de Caritat està atravesant una situació econòmica terrible. Al punt—hom diu— que potser haurà de tancar les portes als nous assilats que es presentin.

Pobres nois pobres!...

I tant de diner que es llença inútilment!

Però, què fan aquests polls ressuscitats, gent enriquida amb motiu de la guerra?

Què fan els imbècils *profiteurs*?

Què fan?... Criatures, fora de casa.

Antoni López, llibreter, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: apar. n.º 2
TELEFONO 4115

ESPAÑA AL DESNUDO

por Cándido Rui-Mar

Un tomo 8.º

Pesetas 4

JOSE MONTERO

PEREDA

GLOSAS Y COMENTARIOS DE LA VIDA DE LOS LIBROS
DEL INGENIOSO HIDALGO MONTAÑÉS

Un tomo 8.º

Pesetas 4

Los libros prácticos

El libro del amor sin peligros

por los Dres. Galtier y Sutor

Un tomo 8.º, pesetas 3

Antología crítica de poetas extranjeros

por FRANCISCO de A. ICAZA

Hebbel, poeta

ILUSTRACIONES DE F. MARCO Y R. MANÚ

Un tomo 16.º

Pesetas 2'50

Lilieucron y Dehmel

ILUSTRACIONES DE RICARDO MANÚ

Un tomo 16.º

Pesetas 2'50

Obras de la Biblioteca LÓPEZ BARBADILLO y sus amigos

Famosa colección crítica

Las delicias de los Cesares.	8.º mayor, Ptas. 5
Gamiani o Dos noches de pasión	“ “ 5
La vida de las Cortesanas	“ “ 5

AURELIO LÓPEZ APARICIO

Veras y gallofas

Un tomo

Ptas. 2'50

Próximamente aparecerá
el Tomo 124 de la

COLECCIÓN DIAMANTE

titulado **Rick** por Eduardo Zamacois.

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravíos, si no's remet, además, un ral per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

LA CUSTODIA D'ENQUANY